

Susanne O'Leary

Het verloren huis van Ierland

Allegra lag op haar rug op haar strandlaken en deed haar ogen dicht tegen de zon. Eindelijk een moment voor zichzelf, na een hectische ochtend waarin ze geprobeerd had de kinderen bij te benen op dit enorme strand, dat wemelde van gezinnen die op vakantie waren na een lange, New Englandse winter. Ze had Cape Cod en de cottage in Chatham altijd heerlijk gevonden. De cottage was al de vakantieplek van de familie sinds haar opa haar in de jaren vijftig gekocht had. Ze had hier op Harding Beach gespeeld en gezwommen sinds ze een klein meisje was, en nu keek ze toe hoe haar nichtje en neefje aan het spelen en zwemmen waren.

Haar zus Lucia en zwager Phil hadden de cottage overgenomen toen hun vader overleed en hadden daarbij Allegra's aandeel gekocht voor een bedrag dat ze niet kon weigeren. Ze bezat nu niets meer van de cottage, aangezien ze nooit in staat geweest zou zijn het onderhoud te betalen, maar ze was blij dat die in de familie was gebleven. Als projectleider bij een IT-bedrijf in Boston zat haar carrière in de lift, maar haar salaris was vrij bescheiden. Nu Lucia en Phil de eigenaren waren, kon ze hier toch elk jaar een paar weken naartoe komen. Dat was heerlijk, al kwam het erop neer dat ze een soort nanny voor hun twee wilde kinderen was terwijl zij een welverdiende vakantie hadden. Wat ze bedoelden met 'welverdiend' wist Allegra niet precies, gezien het feit dat ze in New York, waar ze nu woonden, een fulltime nanny hadden. Maar die nanny ging nooit met hen mee op vakantie, en dus moest Al-

legra die rol op zich nemen. Ze had het kunnen weigeren en hen terechtwijzen omdat ze haar als onbetaalde hulp gebruikten, maar ze was dol op de kinderen en zij op haar, omdat ze de coole tante was die opvallende, hippe kleding droeg, leuke spelletjes speelde en verhaaltjes voorlas voor het slapengaan. Het was grotendeels een leuke taak, ook al putten ze haar uit en stelden ze haar geduld danig op de proef.

Maar op dit moment kon ze even ontspannen terwijl de moeder van een van hun vriendjes op de achtjarige Emma en haar tienjarige broer Joe lette. Met halfgesloten ogen keek Allegra hoe ze zich tegoed deden aan sandwiches en koekjes, waarna ze zich overgaf aan de warmte van de zon en het geluid van de golven. Het was hemels om hier te liggen en eventjes te rusten.

Het afgelopen jaar was zwaar geweest. Terwijl ze werkte had ze voor haar vader gezorgd, die eerder dat jaar een beroerte gehad had en afhankelijk was van een rolstoel. Toen haar vader uiteindelijk overleed, was Allegra blij dat ze die tijd met hem had doorgebracht. Lucia had haar best gedaan om te helpen, maar omdat ze ver weg woonde in New York en een carrière had in recht en accountancy, had ze weinig tijd over. Allegra was de enige die de tijd en het geduld had om voor hem te zorgen en dat had ze eerder als voorrecht gezien dan als taak. Nu het voorbij was kon ze haar leven weer oppakken. Maar haar verdriet was nog zo vers en het leek te snel om nu al verder te gaan.

Terwijl de weken verstreken merkte Allegra dat het gezelschap van Emma en Joe het enige was wat haar opbeurde. Ze vond dat ze zoveel geluk had met hen in haar leven en ze ging vaak naar New York om hen te zien. Maar haar therapeut had haar frequente bezoeken aan Lucia en Phil niet goedgekeurd en noemde hen haar 'surrogaatgezin'.

'Je moet proberen op eigen benen te staan,' had ze tijdens een van de wekelijkse sessies gezegd. 'Gebruik het gezin van

je zus niet als steunpilaar. Je zou moeten proberen je onder mensen van je eigen leeftijd te begeven en misschien je eigen thuis creëren in je nieuwe appartement. Dan zul je onafhankelijker zijn en dáárdoor zul je je positiever voelen.'

'Maar ik wil niet onafhankelijker zijn,' had Allegra haar tegengesproken. 'Ik heb mijn familie nodig. Bij hen voel ik me veilig.'

'Ik denk dat dat een vals gevoel van veiligheid is,' had de therapeut gezegd. 'Je moet je eigen leven opbouwen, je eigen stabiliteit, in plaats van op hen te leunen. Kom je angsten onder ogen. Dat is de eerste stap naar herstel.'

Allegra had haar stekels opgezet. Ze had er altijd een hekel aan gehad als iemand haar vertelde wat ze moest doen en hoe ze zich moest voelen.

'Nou,' had ze gezegd, 'in dat geval zal ik de eerste stap naar die onafhankelijkheid zetten en hier niet meer komen.' Ze was opgestaan uit haar stoel en had haar hand uitgestoken. 'Bedankt voor je hulp. Het is heel... interessant geweest.'

'Maar, maar...' had de therapeut gestameld. 'Je kunt niet zomaar weggaan. Je hebt veel meer hulp nodig.'

'Ik kan in mijn eentje werken aan wat je net zei,' had Allegra haar tegengesproken. 'Ik moet nog veel dingen verbeteren, dat is waar, maar dat kan ik vanaf nu beter in mijn eentje doen.'

Vervolgens had ze afscheid genomen, de slappe hand van de vrouw geschud en was ze naar buiten gelopen met een heerlijk gevoel van vrijheid. Geen therapie meer. Niemand meer die haar vertelde hoe ze moest rouwen en hoe ze haar leven moest leiden. Lucia, Phil en de kinderen waren op dit moment de enige familie die ze had en ze zou hen zo vaak mogelijk blijven bezoeken. Ze verheugde zich op de zomervakantie met hen op Cape Cod. Dat zou beter zijn dan welke therapie dan ook.

Op een dag zou ze zelf een gezin hebben, maar tot die tijd

kon ze genieten van haar tijd met Emma en Joe en de leuke tante zijn die hen verwendde. Ze was immers pas vijfendertig, dus ze vond dat ze nog genoeg tijd had om die speciale man te vinden. Omdat ze zo druk was geweest met zorgen voor haar vader, had ze al bijna een jaar geen date meer gehad. Na de uitvaart hadden haar vrienden haar uitgenodigd met hen mee te gaan naar dansclubs in Boston, maar daar had ze zich nog niet klaar voor gevoeld. ‘Misschien in het najaar,’ had ze gezegd. ‘Als ik wat tijd en ruimte voor mezelf heb gehad.’ En nu, nu de zomervakantie bijna afgelopen was, voelde ze zich er langzaam klaar voor om erop uit te gaan en weer wat plezier te maken.

‘Tante Allie!’ riep een stem, waardoor ze uit haar dagdroom werd getrokken. ‘Kom ons hier helpen een kasteel te bouwen. Daar ben je zo goed in.’

Allegra ging rechtop zitten, streek haar lange, roodblonde haar naar achteren en bond het bij elkaar met een scrunchie. Ze scharrelde overeind en pakte de emmer en schep die naast haar in het zand lagen.

‘Oké!’ riep ze. ‘Begin maar een gracht te graven, dan bouwen we daarna het kasteel.’

Ze liep naar de rand van het water en glimlachte naar de twee kinderen, die zoveel op elkaar leken met hun roodblonde haar en bruine ogen. Een mengeling van Italiaans en Iers, net als zij. De enorme bruine ogen had ze van haar Italiaanse moeder, die jong was overleden, en het roodblonde haar en de vele sproetjes van haar vader. Hij was zo trots geweest op zijn Ierse afkomst, ook al was het al heel lang geleden dat de eerste Casey in Amerika aankwam om in Boston zijn geluk te zoeken. Verschillende generaties later was Allegra’s opa met een Iers meisje getrouwd, dat net was aangekomen, en hadden ze Patrick gekregen, de vader van Allegra en Lucia, die zijn roodblonde haar en sproeten had doorgegeven aan zijn jongste dochter, Allegra. Van wie ze haar lengte van een me-

ter tachtig en haar lange armen en benen had, wist niemand.

‘Misschien een atavisme van een of andere Viking-voorouder,’ had haar vader gesuggereerd, terwijl hij vol ontzag naar zijn lange dochter had opgekeken toen ze vijftien geworden was. ‘Maar zo kun je wel altijd op iedereen neerkijken,’ had hij gegrapt.

Maar Allegra had nooit de behoefte om op iemand neer te kijken. Ze had zich ook nooit laten ontmoedigen door haar lengte, aangezien ze was verkozen tot aanvoerder van het basketbalteam van de school en had gemerkt dat ze er heel goed in was. Op school was ze een ware heldin geweest toen het team bijna elke wedstrijd won en al snel kampioen geworden was, waardoor zij heel populair werd. De paar hatelijke opmerkingen over haar lengte hadden haar nooit van streek gemaakt en omdat ze er niet op reageerde, hield het gespot snel op. Haar zelfvertrouwen was simpelweg te sterk, dus elke poging tot pesten was gedoemd te mislukken. Dit ging zo verder toen ze studeerde en aan atletiek begon, maar tegen die tijd was het een voordeel om lang te zijn, in plaats van een nadeel.

Haar oudere zus Lucia was donkerder, kleiner en had meer rondingen, maar haar twee kinderen leken op hun tante, wat hun band alleen maar versterkte. En nu Allegra naar ze keek, overviel haar een geluksgevoel. Ze begon te geloven dat ze misschien heel binnenkort uit de somberheid zou komen waarin ze zich zo lang had bevonden. Het leven was om te leven en je wist nooit wat er ging gebeuren.

‘Kom op!’ riep Emma en ze gooide haar haar uit haar ogen. ‘Laten we het kasteel gaan bouwen.’

Allegra ging op haar knieën zitten en begon een gracht te graven rondom de berg zand die de kinderen gemaakt hadden. Ze gaf Joe de emmer.

‘Hier, gebruik deze als gietvorm en maak de koepels en torens, dan ga ik verder met de gracht.’

‘En dan moeten we een brug hebben,’ zei Emma. ‘Maar

graaf de gracht heel diep. Zou het niet leuk zijn als er wat vissen in zouden zitten?’

‘Dat gaat niet gebeuren, denk ik,’ antwoordde Allegra lachend terwijl ze bleef graven. Ze stopte toen haar schep iets raakte wat diep in het zand begraven lag. ‘O, ik denk dat hier een schelp ligt. Of een steen.’ Ze keek omlaag en zag een klein, vierkant object. Ze begon eromheen te graven. ‘Wat is dat?’ vroeg ze in zichzelf. ‘Lijkt wel een of andere ring.’

Emma keek mee over Allegra’s schouder. ‘Een begraven schat,’ piepte ze.

‘Doe niet zo mal,’ zei Allegra. ‘Het is waarschijnlijk gewoon de ring van een blikje.’ Ze groef met haar nagels en pulkte het object uit het stevige zand om ernaar te kijken. Toen werden haar ogen groot en versnelde haar hartslag. ‘Het is een ring,’ zei ze zachtjes. ‘Maar niet van een blikje. Er zit een steen op.’

‘Wauw,’ zei Emma en ze staarde naar de ring die vol opgedroogd zand in Allegra’s hand lag. ‘Denk je dat het een dure is?’

‘Joe, doe wat water in de emmer,’ beval Allegra. ‘Dan kunnen we hem schoonwassen.’

Joe deed wat hem opgedragen werd en rende naar het water om de emmer te vullen. Vervolgens rende hij terug naar Allegra. ‘Hier. Was hem schoon en dan kunnen we zien wat voor steen het is.’

‘Het zou een saffier kunnen zijn, zoals die van mijn moeder,’ opperde Emma.

‘Misschien is hij miljoenen waard,’ zei Joe terwijl Allegra de ring in de emmer waste en hem ronddraaide in het water om alle zand ervan af te krijgen.

‘Zo,’ zei ze ten slotte en ze hield de ring omhoog. ‘Helemaal schoon. En kijk, ik denk dat het een diamant is. Zo glinstert hij in elk geval wel.’

‘Kan nep zijn,’ zei Joe. ‘Zoals die ringen in de kauwgomballenautomaat.’

‘Dat denk ik niet,’ antwoordde Allegra terwijl ze de vierkant uitgesneden diamant bekeek, die omringd werd door kleine-re diamantjes. De ring zelf was van goud. ‘Ik denk dat hij oud is. Diamanten worden tegenwoordig op witgoud of platina gezet.’

‘Ik vraag me af wie hem verloren heeft?’ zei Emma. ‘Misschien is het de ring van iemands oma en heeft diegene hem geërfd?’

‘Of hij ligt al heel lang in het zand,’ zei Joe mijmerend.

Allegra bekeek de binnenkant van de ring. ‘Er is iets in gegraveerd. Kan niet echt zien wat er staat. Jij?’ vroeg ze en ze gaf de ring aan Joe, die met samengeknepen ogen de binnenkant bekeek.

‘Ik geloof dat er twee namen staan,’ zei hij. ‘Ik kan een D zien, een A en een V... I, N en een A...’

‘Davina?’ vroeg Allegra. ‘Nog iets anders?’

‘Ja,’ mompelde Joe. ‘S, E, A en N.’

‘Sean,’ zei Allegra en ze pakte de ring uit Joe’s hand. Ze keek weer naar de gouden binnenkant. ‘Er staat ook een cijfer, als een datum... één... slash, nul, vijf en dan... 1939. Vijf januari 1939. Of één mei als je Europees bent. Dat moet de datum van iemands verloving zijn.’

‘1939?’ vroeg Joe. ‘Dat is wel honderd jaar geleden.’

‘Niet helemaal, maar bijna wel,’ antwoordde Allegra. Ze schoof de ring om de ringvinger van haar linkerhand en hield hem omhoog in het felle zonlicht. ‘Hij zit wat strak, maar past me bijna. Kijk hoe hij schittert. Ik denk dat het een echte diamant is.’

‘Misschien is hij héél veel geld waard,’ zei Emma met grote ogen. ‘We worden miljonair!’

‘Niet zo snel,’ zei Allegra met een grijns. ‘De ring is heus niet zoveel waard. En ik moet hem hoe dan ook afgeven op het politiebureau, voor het geval dat iemand hem als verloren heeft opgegeven.’

‘Of als gestolen,’ opperde Joe. ‘Misschien heeft een inbreker hier ergens in een huis ingebroken en de ring laten vallen toen hij op de vlucht sloeg.’

‘Op het strand?’ zei Emma. ‘Dat is dom.’

‘Misschien probeerde hij per boot te vluchten,’ sprak Joe haar tegen.

Ze werden onderbroken door een van de moeders in de groep kinderen. ‘Emma en Joe!’ riep ze. ‘We gaan ijsjes halen bij de ijscowagen op het parkeerterrein. Gaan jullie mee?’

‘Ijsjes!’ riepen de kinderen tegelijk, de ring bijna vergetend. ‘Mogen we gaan, tante Allie?’

‘Natuurlijk,’ antwoordde Allegra en ze stond op. ‘Kom maar mee naar ons strandlaken, dan geef ik jullie geld.’

Toen de kinderen weg waren, zat Allegra op het laken naar de ring te kijken, die nog steeds om haar vinger zat. Ze deed hem af en keek nogmaals naar de inscriptie. Davina en Sean, dacht ze. Wie waren zij? En hoe is Davina haar ring kwijtgeraakt? Ze moest zich vreselijk gevoeld hebben. De diamant glinsterde in het zonlicht en Allegra kreeg opeens het gevoel dat er een soort mysterie achter die ring zat. Een verhaal, in elk geval. Ze zou het waarschijnlijk nooit weten. Zodra ze hem aan de politie had gegeven, zou de eigenaar hem opeisen en dat was het dan. Maar als dat gebeurde kon ze misschien contact met hen opnemen en vragen naar de geschiedenis van de ring?

Het zou fascinerend zijn om erachter te komen wie de oorspronkelijke eigenaar was en wat er met haar was gebeurd. Davina, in 1939 verloofd met Sean. Zo lang geleden, net voor de oorlog; wat kon er gebeurd zijn waardoor de ring na al die jaren hier opdook, op een strand in Cape Cod?

Allegra kon ineens niet meer wachten om daarachter te komen. Het idee om wat onderzoek te doen om te kijken of ze kon ontdekken wie die mensen waren, begon vorm te krijgen in haar hoofd. Het voelde als een geweldig avontuur, iets wat

haar gedachten zou afleiden van de verdrietige tijd die ze doorgemaakt had. Ze hield van geschiedenis en keek altijd naar documentaires over oude huizen en mensen die lang geleden geleefd hadden, en dit zou een soort historische speurtocht worden.

Maar eerst moest ze hem afgeven bij de politie. Op het nieuws op tv had ze gehoord dat je iets waardevols dat je gevonden had mocht houden als zich binnen negentig dagen niemand had gemeld. Drie maanden was lang om te wachten en misschien meldde de rechtmatige eigenaar zich wel in die tijd. Maar wat er ook zou gebeuren, Allegra wilde het verhaal achter de ring weten. Ze kon de gedachte niet van zich afschudden. Ze moest gewoon meer te weten komen en ze besloot alvast wat onderzoek te doen terwijl ze wachtte op een reactie van de eigenaar. Ze voelde een schokje opwinding toen ze plotseling precies wist waar ze zou beginnen.

2

Een paar dagen nadat ze de ring op het plaatselijke politiebureau had afgegeven, ging Allegra naar de openbare bibliotheek Eldredge die gevestigd was in een oud gebouw van rode baksteen, in de hoofdstraat van Chatham. Het kleine stadje was altijd heerlijk geweest om te bezoeken. Terwijl ze door de straat liep, met haar pittoreske winkeltjes en restaurants die een oude Cape Cod-charme uitstraalden, keek Allegra naar de prachtige huizen met hun steile, met dakspanen bedekte daken, symmetrische gevels en grote schoorstenen in het midden. Voor haar waren dit de typisch Amerikaanse huizen die haar altijd verrukt hadden. Dit soort architectuur was ontstaan toen de Puriteinen in de zeventiende eeuw naar Amerika gekomen waren; dit was de manier waarop zij hun huizen bouwden. In haar kindertijd had ze vaak door deze straat gelopen, maar gek genoeg was ze nog nooit eerder in de bibliotheek geweest. Het was een victoriaans gebouw, anders dan de typische Cape Cod-stijl.

De bibliotheek was honderdvijfentwintig jaar oud, had ze op de plaquette bij de ingang gelezen, en was gebouwd door Marcellus Eldredge, een succesvolle zakenman die in Chatham was opgegroeid. Ze vroeg zich vluchtig af hoe het zou zijn om hier het hele jaar te wonen in plaats van slechts een zomergast te zijn, maar richtte toen haar aandacht op de bibliothecaris aan de balie, die haar met een beleefde glimlach aankeek.

‘Hoi, waarmee kan ik je helpen?’ vroeg de vrouw.

‘Hoi,’ antwoordde Allegra. ‘Ik probeer erachter te komen... Ik bedoel, ik ben bezig met wat onderzoek en ik zou graag de archieven van de *Cape Cod Chronicle* bekijken. Volgens mij kan ik die hier vinden?’

‘Natuurlijk,’ zei de vrouw. ‘Maar pasgeleden hebben we de archieven online gezet. Je kunt ze op onze website vinden. Makkelijker dan voorheen.’

‘O.’ Allegra dacht even na. ‘Ik zou het allemaal kunnen opzoeken op mijn telefoon, denk ik. Ik heb mijn laptop niet meegenomen toen ik hiernaartoe kwam om vakantie te vieren.’

‘Je kunt een van onze computers gebruiken,’ bood de vrouw aan. ‘Normaal gesproken zijn die gereserveerd voor studenten, maar in de zomer kan iedereen er gebruik van maken. Daar staan ze.’ Ze wees naar een lange tafel met drie beeldschermen.

‘Dat is super, dank je,’ zei Allegra.

‘Als je iets wilt printen, dan kunnen wij dat voor je doen. Het kost vijftig cent per pagina.’

‘Ik laat het weten.’ Allegra glimlachte naar de vrouw en liep toen naar de tafel, waar ze achter een van de beeldschermen plaatsnam.

Ze vond al snel waarnaar ze op zoek was en typte vlug ‘1939’ in de zoekbalk. Toen scrolde ze omlaag van januari tot en met mei en klikte op de link. Ze doorliep een reeks pagina’s en zocht op elk ervan naar de kleine advertenties, denkend dat ze misschien een rubriek als ‘gevonden voorwerpen’ zou tegenkomen, of een klein bericht over iemand die haar verlofingsring was kwijtgeraakt. Of misschien zelfs een aankondiging van Davina’s verlovingsring. Maar er kwam niets uit. Ze doorliep dezelfde stappen voor de maand juni van dat jaar, maar ook daar viel niets te vinden. Haar maag begon te knorren en ze beseftte dat ze daar al meer dan drie uur zat en dat het inmiddels lunchtijd was, en ze had Lucia beloofd dat ze

die middag op de kinderen zou letten.

Nog één uitgave, dacht ze, en ze scrolde omlaag naar 1 juli 1939. En... daar was het dan. Op de allerlaatste pagina stond een kort bericht dat opviel. Allegra hield haar adem in terwijl ze de tekst las. HEEFT IEMAND MIJN RING GEVONDEN? was de kop, onder een kleine, korrelige foto waarop geen vrouw stond, zoals Allegra verwacht had, maar een jonge man.

Allegra's hartslag versnelde terwijl ze het verhaal las.

Sean Walsh, een jonge man uit County Kerry in Ierland, heeft heel Harding Beach afgezocht naar de ring die zijn verloofde Davina Courtney is kwijtgeraakt toen ze daar de dag doorbrachten voordat zij terug naar Ierland ging om hun bruiloft te organiseren. Sean Walsh werkte in Boston toen hij Davina ontmoette, die ook uit Kerry kwam, en ze zijn van plan in het najaar te trouwen. Sean biedt honderd dollar aan degene die de ring vindt. Aangezien hij heel binnenkort terug moet naar het dorp Sandy Cove in County Kerry, waar zijn ouders in het kustwachtstation wonen, hoopt hij dat hij de ring mee terug kan nemen voor zijn verloofde en hem om haar vinger kan schuiven vóór de bruiloft. Mocht je hem vinden, geef hem dan alsjeblieft af op het politiebureau van Chatham of op het kantoor van deze krant. We hopen op een goede afloop voor dit lieve stel!

Allegra tuurde naar de foto van de jonge man, maar het was moeilijk te zien hoe hij eruitzag. Ze kon een zwarte bos haar onderscheiden en een stel peinzende, donkere ogen, maar dat was alles. Maar toen ze naar de foto bleef staren, leken zijn donkere ogen tot haar te spreken en ze voelde bijna een fysieke pijn toen ze zich zijn gevoelens en wanhoop voorstelde. Wat verdrietig, dacht ze, om je verlovingsring zo te verliezen, net voordat je gaat trouwen. Wat is er daarna gebeurd, vroeg ze zich af terwijl ze nog steeds naar de wazige foto keek. Is dit

stel uiteindelijk getrouwd? Hoe was hun leven aan de andere kant van de oceaan tijdens de oorlog? Het verhaal ging haar aan het hart en ze had een vreemde drang om te weten wat er met deze mensen gebeurd was.

Sandy Cove, County Kerry in Ierland. En een kustwachtpost... Het klonk zo romantisch. Allegra googelde haastig de naam van het dorp en keek naar de foto's die tevoorschijn kwamen. Verwaaid, wild, magisch en ongelooflijk mooi lag Sandy Cove in het zuidwesten van Ierland, aan de rand van de Atlantische kust. De hoofdstraat met haar kleurrijke huizen, de vuurtoren boven op een klif, de stranden, de intens blauwe oceaan en toen... het kustwachstation, nu gerenoveerd en omgedoopt tot *Starlight Cottages*. Alles zag eruit als iets uit een sprookje. Cape Cod was prachtig, maar dit was meer dan dat. De dramatische kustlijn, de stranden met het witte zand, de baaien, de bergen en glooiende groene heuvels...

Starend naar de afbeeldingen voelde Allegra ineens iets trekken in haar binnenste, een verlangen om het land te zien waar haar voorouders vandaan kwamen. Ze móést er gewoon naartoe. Niet alleen vanwege het verhaal van Davina en Sean, maar om zichzelf te vinden, haar verleden en haar vaders wortels. Kon dit hetgeen zijn dat haar eindelijk zou helen? Ze wist zeker dat niemand zich zou melden als eigenaar van de ring, simpelweg omdat hij meer dan tachtig jaar in het zand begraven had gelegen, maar de ontdekking ervan leek opeens een teken, een voorteken dat de rest van haar leven zou kunnen beïnvloeden.

Toen haar vakantie voorbij was, ging Allegra terug naar Boston, naar haar kleine appartement dat ze gekocht had na de verkoop van het huis van haar vader. Ze probeerde en-

thousiast te zijn dat ze de draad van haar leven weer ging oppakken, omringd door dozen die nog uitgepakt moesten worden, maar ze had geen zin ze zelfs maar te openen. Het appartement was mooi, met een slaapkamer, een grote woonkamer en een lichte, kleine keuken naast de gang. Een prima plek om te wonen, op een geweldige locatie. Maar het lukte haar niet om te settelen, om dit haar thuis te gaan maken. Ze pakte alleen haar kleren uit en het servies voor in de keuken en liet al het andere opgestapeld in een hoek van haar woonkamer staan.

Alles leek zo moeilijk, zelfs het terugkeren naar werk en zich concentreren op het project waaraan ze gewerkt had voordat haar vader overleed. Ze merkte dat ze continu wenste dat ze weg kon gaan, ergens anders naartoe, waar geen verbinding was met de herinneringen van de afgelopen paar maanden. Maar dat was een onmogelijke droom. Ze wist dat ze zich uit deze gedachtegang moest trekken en ze gaf zichzelf een standje omdat ze zo'n natte dwell was. Het enige wat haar gedachten kon afleiden was het verhaal over de verloren ring dat ze in dat oude krantenartikel had gelezen. Die droevige, donkere ogen op de foto bleven maar tevoorschijn komen in haar gedachten en ze zou willen dat ze erachter kon komen of de bruiloft was doorgegaan en of het uiteindelijk toch nog goed afgelopen was voor het jonge stel.

Het duurde nog een maand voordat ze de ring terug zou krijgen en de beelden van dat prachtige kleine dorpje aan de andere kant van de Atlantische Oceaan spookten door haar gedachten en dromen. Ze keek telkens weer naar het artikel dat ze in de bibliotheek had laten printen, bestudeerde de website van Sandy Cove en de foto's van het dorpje, las over de geschiedenis van Kerry en probeerde te zoeken naar mensen in

dat gebied die Walsh of Courtney heetten, allemaal zonder veel succes. Walsh was een veelvoorkomende naam in Ierland en Courtney leek eerder Engels dan Iers te zijn. Maar ze kreeg Sean en Davina niet uit haar hoofd en voelde een groeiende drang om naar Ierland te gaan. Toen begon ze vluchten en hotels te bekijken.

Het was natuurlijk pure waanzin om zelfs maar te overwegen midden in oktober naar zo'n plek toe te gaan. Ze had gelezen dat de kust in die tijd van het jaar geplaagd werd door wind en regen. En haar baan dan? Ze kon het zich niet veroorloven om verlof op te nemen, nu ze zo druk waren met de ontwikkeling van een nieuwe gameapp die vlak voor Kerstmis gelanceerd zou worden. Kon ze simpelweg weggaan en een tijdje van de erfenis van haar vader leven? Allegra dacht erover na en liet het idee toen varen. Ze was zo ver gekomen op de carrière ladder, en als ze vakantie opnam zou ze weer helemaal onderaan staan. Ze kon op dit moment onmogelijk ergens naartoe.

Maar toch droomde ze 's nachts over Ierland en ze keek naar alle films die ze kon vinden die er waren opgenomen. Momenteel was het een droom om ernaartoe te gaan, maar ze wist dat die op een dag op de een of andere manier zou uitkomen.

Want, dacht ze, het is voorbestemd om te gebeuren; het staat in de sterren geschreven.

Midden oktober kwam de ring per post in een klein pakketje, met een briefje erbij waarop stond dat zij nu de rechtmatige eigenaar was, omdat zich niemand gemeld had. Allegra deed de ring om haar vinger en keek naar de diamant die glinsterde in het vroege ochtendlicht. Iets aan de ring gaf haar een ietwat vreemd gevoel, alsof de fluistering van het verleden

zachtjes in haar nek blies. Maar het was een prettige fluistering, een begroeting, misschien zelfs een gelukwens in haar eigen zoektocht naar de liefde, ergens in de toekomst.

Ze deed hem af en haalde een gouden ketting uit haar kleine sieradendoosje in de slaapkamer. Ze hing de ring aan de ketting en besloot dat ze hem als een talisman om haar hals zou dragen. Het leek op de een of andere manier niet juist om hem om haar vinger te doen. Misschien keken Davina en Sean vanuit hun hemel glimlachend op haar neer, blij dat de ring gevonden was en iemand zich erover ontfermde. Ze raakte de ring aan en wist dat ze naar Ierland moest gaan om meer te weten te komen over het stel, en misschien zou ze de ring aan hun nakomelingen geven, als ze die hadden. Het leek niet juist om hem te houden. Ze móést gewoon gaan. Maar hoe?

Een paar dagen later vatte ze de koe bij de horens en besloot ze met haar baas Annie te gaan praten.

‘Zou het mogelijk zijn dat ik op een andere manier ga werken?’ vroeg Allegra, die voor Annies bureau in haar kleine kantoor stond.

‘Hoe bedoel je?’ vroeg Annie. Ze stopte met typen op haar laptop en ging achteroverzitten in haar stoel.

‘Op afstand werken,’ antwoordde Allegra. ‘Vanaf een andere locatie.’

Annie bleef haar even aankijken. ‘Vanuit waar?’

‘Eh... een ander land?’ zei Allegra en ze wipte van de ene voet op de andere.

Annies wenkbrauwen schoten omhoog. ‘Zoals...?’

‘Zoals Ierland,’ antwoordde Allegra. ‘Ik wil er even tussen-uit,’ ratelde ze verder. ‘En ik heb altijd al graag naar Ierland gewild, omdat mijn vader er constant over praatte en ik dacht dat ik wel een tijdje van daaruit zou kunnen werken en...’

‘Stop eens heel even,’ onderbrak Annie haar en ze draaide in haar stoel. ‘Laat me even nadenken. Eigenlijk wilde ik je net

vragen bij me te komen om je te zeggen dat we voorliggen op het schema wat de nieuwe app betreft. Dus het lijkt erop dat je wel een tijdje vrij kunt nemen als je wilt. Ik denk echt niet dat het mogelijk is om op afstand te werken. Maar zou het je goed uitkomen als ik je een paar weken vrij zou geven?’

Allegra keek Annie aan. ‘O ja, dat zou me geweldig uitkomen,’ zei ze en ze glimlachte stralend naar Annie.

‘En als je terug bent zullen we praten over het volgende project dat ik in gedachten heb,’ vervolgde Annie. ‘Misschien kun je daar online aan werken, maar we hebben het er wel over als de tijd daar is. Ik weet dat je het zwaar hebt gehad, dus ik denk dat je het momenteel goed zou doen om er even tussen-uit te gaan.’

‘O, dat is heel aardig van je, Annie.’

‘Niet echt,’ zei Annie lachend. ‘Als ik je nodig had, zou ik je niet laten gaan. Maar het komt nu prima gelegen.’

‘Dank je,’ zei Allegra. Ze voelde een sprankje genegenheid voor haar baas, die zo vriendelijk en behulpzaam was geweest tijdens de moeilijke tijd die ze doorgemaakt had.

‘Graag gedaan,’ zei Annie. ‘Geniet van je reis en maak maar veel foto’s. Ik heb gehoord dat het een prachtig land is.’

‘Dat is het zeker,’ antwoordde Allegra en ze liep het kantoor uit om plannen te gaan maken. Het ging eindelijk gebeuren. Ze ging naar Ierland. Ze hoefde nu alleen nog maar een vlucht te boeken en een accommodatie te vinden, liefst in of nabij dat kleine dorpje genaamd Sandy Cove. En daarna moest ze het aan haar zus vertellen.